

MEGSEBZETT LELKEK: CEIJA STOJKA

E.1

1920
1921
1922
1923
1924
1925
1926
1927
1928
1929
1930
1931
1932
1933
1934
1935
1936
1937
1938
1939
1940
1941
1942
1943
1944
1945
1946
1947
1948
1949
1950
1951
1952
1953
1954
1955
1956
1957
1958
1959
1960
1961

“Amikor kiszabadultunk, betegek voltunk, teljesen betegek! Megsebesült a szívünk; az elménk, a lelkünk beteg volt... Az összes ilyen embert kezelni kellett volna. Nem kellett volna gyereket vállalniuk, öt, hat évig. Akik ott voltak, amíg nem nyerték teljesen vissza az egészségüket, képtelenek voltak nevetni, nem tudtak a világra másként nézni, mint borzalmak színhelyére... És a félelem, az állandó félelem. A gyerekek a félelemben nőttek fel. Ők még mindig hátra fordulnak, ha az utcán sétálnak. Érted? Nézik, ki követi őket. Csak az fordul hátra, aki fél! Valaki, aki betegen hagyja el a tábor, akinek a feje fáj, és a lelke vérzik egy apáért, egy nővérért, egy fivérért, aki soha nem hagyta el a tábor, csak olyan gyereke lehet, akinek szintén sebzett a lelke. Világra jönnek, látod, hogy édesek és gyönyörűek. Felneveled őket, gondozod őket, megcsókolod őket, és szereted őket. Fel nőnek. De a félelem, ami benned volt, átáramlik a gyerekekbe az anyatejjel. ”

Tudtátok, hogy

... Ceija Stojka könyve „Wir leben im Verborgenen ...” 1988-ban jelent meg, egyike az első könyveknek, amelyek egy túlélő szemszögéből mondják el a romák és szintik holokauszt alatti tragikus sorsát?

Feladatokat

Válasszátok ki azt a mondatot Ceija Stojka szövegéből, ami leginkább megragadott benneteket. Beszéljétek meg kis csoportokban!

A fénykép

Ceija Stojka (1933-2013), auschwitzi túlélő, lányával Silvia-val 1953-ban. Osztrák Romák Dokumentációs Központja, Bécs, Ausztria.